

-שמור-



בית הדין הצבאי המחוזי

מחוז שיפוט דרום

בפני: סא"ל רונן שור - אב"ד

רס"ן רווה קרן - שופטת

סרן פרג'ון מבורך - שופט

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, רס"ן ליאור עייש)

נגד

ח/XXX רב"ט א' ק' (ע"י ב"כ, רס"ן עומר קנובלר)

הכרעת - דין

על פי הודאתו, מורשע הנאשם בעבירה של שוד מזויין בצוותא, לפי סעיפים 402(ב) + 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, בהתאם לכתב האישום המתוקן ולפרטים הנוספים.

ניתנה היום, כ"ב באדר א' התשע"ט, 27/2/2019, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

(-)
(-)
(-)
שופטת
אב"ד
שופט

בפני: סא"ל רונן שור - שופט

המבקש: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, סגן אמיר גונמן)

נגד

המשיב: ח/XXX רב"ט א' ק' (ע"י ב"כ, רס"ן עומר קנובלר)

גזר - דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על-פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של שוד מזויין בצוותא. ביום 23.9.18 הנאשם ושותפו החייל, רב"ט י.א, שהו מחוץ ליחידתם ולא במסגרת תפקידם הצבאי, בחורשה הסמוכה לגדר ביטחון ליד מעבר מיתר, בתוך שטח המדינה. השניים לבשו מדי צה"ל ורב"ט י.א. נשא נשק טעון במחסנית.

2. הם הבחינו בח' א' ע' ובא' ע', שני פלסטינים תושבי איו"ש ששהו בישראל ללא היתר (להלן – המתלוננים), והיו בדרכם לביתם. הנאשם וחברו קראו למתלוננים להתקרב אליהם, בעוד רב"ט י.א. מכוון את נשקו הטעון לעברם. בתגובה, התקרבו המתלוננים אל הנאשם וחברו. לאחר מכן, צעקו הנאשם וחברו אל עבר המתלוננים ודרשו מהם כי ירימו את ידיהם באוויר, יפנו עם פניהם לכיוון עץ שהיה במקום ויעצמו את עיניהם, כאשר כל העת המשיך רב"ט י.א. לכוון את הנשק לעברם, ואף דרך אותו בשלב מסוים תוך מתן ההוראות. בתוך כך, אף הכה רב"ט י.א. את אחד המתלוננים באמצעות הנשק ודחפו לכיוון עץ כך שנתקל בו.

3. בנוסף, הודיע רב"ט י.א. למתלוננים, כי הוא וחברו מתכוונים לדווח למשטרת ישראל על כניסתם לשטחי מדינת ישראל ללא היתר וכי המתלוננים צפויים לרצות עונש מאסר בגין מעשיהם. לאחר דברים אלה, חייג רב"ט י.א. למספר טלפון של המשטרה וכעבור כחצי דקה ניתק את השיחה; והכל על-מנת שהמתלוננים יבצעו את הוראותיהם.

4. בעוד רב"ט י.א. מכוון את נשקו לעברם של המתלוננים, הוציא הנאשם מבגדיהם ומתיקם את חפציהם. הנאשם וחברו גנבו מן המתלוננים כסף מזומן בסך מאות ש"ח, מהם נמצאו 400 ש"ח על גופם של הנאשם וחברו. לאורך כל האירוע, צעקו המתלוננים בקול וביקשו כי הנאשם וחברו יתרחקו מהם. אזרח ישראלי ששהה באזור ושמע את הצעקות התקרב ואזי רב"ט י.א. כיוון לעברו את הנשק הטעון, דרכו והורה לו להתקרב, אך זה ברח מן המקום ודיווח למשטרת ישראל על שראה. לאחר שגנבו את כספם והתחלקו בו, אפשרו הנאשם וחברו למתלוננים לעזוב את המקום.

5. מן הראיות שהוגשו במהלך הדיון ניתן ללמוד, כי הנאשם התגייס בחודש דצמבר 2017 ועברו המשמעותי המועט הוא מתחילת שירותו הצבאי. מפקדו, רס"ן ע' א', מסר בעבר לבית הדין כי הכיר את הנאשם כאדם שקול ובעל משפחה. לנאשם שני ילדים קטנים, שאחד מהם סובל מבעיה רפואית בגינה עובר ניתוח באפו. הנאשם שימש כמפרנס היחיד של המשפחה, אשר זוכה לסיוע מצד הצבא. אשתו מסרה במכתב, כי מאז מעצרו של בעלה היא עוברת תקופה קשה, וכי היא מתקשה בגידול הילדים אשר אינם מבינים את הסיטואציה. לדבריה, מצבם הכלכלי קשה, שכן הנאשם פרנס את המשפחה (הוצג אישור על חובות של אלפי ש"ח לחברות תקשורת). אם ייכלא לתקופה משמעותית, לא תוכל להחזיק את הבית ולכלכלו. לאמו של הנאשם בעיות בריאותיות וכלכליות, בעוד לאחות הנאשם חוב בן אלפי ש"ח לחברת תקשורת.

6. הנאשם העיד אף הוא וסיפר על מצבו הכלכלי הבעייתי והניתוק הקשה ממשפחתו מאז המעצר. בבית מתגוררים אף אמו, הזוכה לקצבה מהביטוח הלאומי, ואחותו עם בנה. אחיו משרת בצבא ומשכורתו כשל חייל רגיל. הוא התנדב לצבא בעקבות האח ומשרת כגשש. בחקירה הנגדית לא השכיל הנאשם להסביר את פשר האירוע בגינו נדון בדין משמעותי בתחילת שירותו, בגין איום ועלבונות כלפי מפקד.

7. **התביעה** עמדה על הפגיעה בערכים המוגנים, ובכללם ביטחון הפרט ושלמות גופו, ביטחון הציבור, הסדר הציבורי וזכות הקניין, בצד הפגיעה בערכים צבאיים מובהקים. התביעה תארה את נסיבות החומרה בתיק, לרבות זהות המתלוננים, וסבורה כי מתחם הענישה ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל. לטענת התביעה, עקרון אחידות הענישה והיותם של הנאשם ושותפו מבצעים בצוותא, בעוד חלקו של כל אחד במעשה היה משמעותי, מחייבים השתת עונש דומה; היינו שנתיים מאסר בפועל, בצד מאסר מותנה, הורדה בדרגה ופיצויים לנפגעי העבירה.

8. **ההגנה** סבורה כי נסיבות ביצוע העבירה ורמת הענישה הנהוגה מצדיקות מתחם עונש הולם שנע בין עשרה לשלושים חודשי מאסר בפועל; תוך

שהסכימה למאסר מותנה, הורדה בדרגה ופיצויים לנפגעי העבירה בשיעור דומה לאלו שהושטו על שותפו לעבירה. ההגנה ציינה כי המעשה נעדר תכנון מראש וללא חלוקת תפקידים, והנאשם כאדם נורמטיבי כשל במעשה שאינו מאפיינו כאדם או כחייל. ההגנה עמדה על חלקו היחסי הנמוך של הנאשם בביצוע העבירה, שכן לא נשא נשק, לא השתמש ב אלימות, לא ביצע את השיחה למשטרה ולא כיוון את הנשק לעבר האזרח, אשר לא עמד באינטראקציה עם הנאשם. ביחס למתלוננים הוטעם, כי לא ניזוקו פיזית, נגנב מהם סכום כספי נמוך ובשים לב למוצאו של הנאשם הם אינם נתפסים בעיניו כאוכלוסייה מוחלשת. הנאשם התנדב לצה"ל ושירת בצורה טובה. נסיבותיו האישיות מבחינות בינו לבין שותפו לעבירה, שכן הנאשם הוא בעל משפחה, שימש כמפרנס העיקרי ומצבם הכלכלי בכי רע. לפיכך, עתרה ההגנה לעונש ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

9. **הנאשם**, בדברו האחרון, הביע צערו על שאירע והתחייב כי כאשר ישתחרר מן הכלא ישוב לסייע למשפחתו.

דיון והכרעה

10. עבירת השוד היא עבירה חמורה ומכוערת, אשר פוגעת בשורה של ערכי יסוד המוגנים בחוק. קל וחומר, כאשר השודד היה מזויין בנשק וביצע את העבירה בחבורה, אזי קבע המחוקק עונש מרבי של עשרים שנות מאסר, באופן המלמד על החומרה היתרה והמשמעות המסוכנת הנלמדת מן המעשה.

11. מלבד הפגיעה החמורה בקניינו ובביטחונו האישי של קרבן העבירה, הרי שעבירת השוד פוגעת "הן בתחושת הביטחון של הקרבן, והן בתחושת הביטחון הכללית של הציבור – אשר ציפייתו הבסיסית היא כי יוכל להתנהל בביטחון וללא אימה ברחובה של עיר" (ע"פ 7519/18 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (14.2.2019), בפסקה 11; ראו גם: ע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל (7.7.2014), בפסקה 9).

12. הפסיקה הדגישה את הפחד והאימה הנגרמים לקורבן העבירה בעת המעשה, על השלכותיהן לעתיד. הובהר, כי "גם אם השוד לא בוצע תוך שימוש ב אלימות קשה, ובמקרה דנן נראה כי אכן לא נגרם למתלונן נזק פיזי ממשי – 'תקיפת הזולת וגזילת רכושו בכוח, מטביעה חותם טראומטי על הקורבן,

תהיה מידת האלימות שהופעלה עליו אשר תהיה'..." (ע"פ 8465/14 **כרכי נ' מדינת ישראל** (24.8.2015), בפסקה 9). ברי כי הפחד והאימה עמם מתמודד הקורבן, והצללת הנותרת בנפשו, אך מתעצמים מקום בו נעשה שימוש בנשק לשם הטלת האימה וזריעת הפחד בקרב נפגע העבירה.

13. חומרה מיוחדת טמונה בביצוע עבירה של שוד על-ידי מי שלובשים מדים תוך ניצול מעמדם וכוחם העודף. הנשק מופקד בידי חיילי צה"ל כדי להגן על הציבור ולשמור על ביטחונו, ולא בכדי לערער את תחושת הביטחון הבסיסית לה זכאי כל אדם ואדם.

14. חייל הנושא נשק ומבצע בו שימוש לשם הטלת אימה ופחד ובכדי להקל את ביצועה של עבירת השוד – אף מנצל לרעה "את תפקידו, את מעמדו ואת האמון שניתן בו, ובתוך כך פגע בכבודם, בחירותם ובקניינם של בני אוכלוסיה מוחלשת אשר כוחם להתנגד מוגבל מלכתחילה" (ע"פ 3027/13 **דהוקרקר נ' מדינת ישראל** (4.12.2013), בפסקה 12). בית המשפט העליון הטעים בהקשר זה, כי "כאשר עסקינן בקבוצת אוכלוסיה מוחלשת, חסרה היא חלק משכבת ההגנה של האוכלוסייה הכללית, באשר אין היא נוטה לרתום לעזרתה את הגנת המשטרה והחוק בשל חששה מפניהם. דווקא בשל כך יש להחמיר בעונשו של מי שמבקש לפגוע בה" (ע"פ 8526/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.3.2013), בפסקאות 7-8).

15. נוכח האמור, הובהר כי יש לעקור מהשורש את תופעת ניצול הכוח והשפלת הזולת תוך ביזוי המדים, שכן מעשים אלו "גורמים לאבדן אמון בציבור לובשי המדים, וממילא מקשים על תפקודם של חיילים ושוטרים המבצעים את עבודתם כחוק" (ע"פ 1795/06 **יוספי נ' מדינת ישראל** (24.7.2006), בפסקה 12; ראו גם: ע"פ 190/15 **פפו נ' מדינת ישראל** (14.4.2015), בפסקה 19).

16. במאמר מוסגר, ובמענה לאחת מטענות ההגנה, נבחר את המובן מאליו, כי "השתייכותו של נאשם לקבוצה מסוימת באוכלוסייה אינה רלבנטית כשלעצמה לצורך קביעת רף הענישה הראוי בגין העבירה אותה ביצע. העונש בגין עבירה צריך להיקבע בהתאם לעקרונות היסוד של תורת הענישה" (ע"פ 5535/12 **כאברי נ' מדינת ישראל** (1.5.2013), בפסקה 16).

17. במקרה דנן, עשו הנאשם וחברו שימוש פסול ונפסד בהיותם לובשי מדים, כאשר שותפו של הנאשם לביצוע העבירה נושא נשק, כלפי מי שהגיעו לשבור שבר במדינת ישראל – אף אם הם שוהים בלתי-חוקיים – וניצלו את מעמדם וכוחם העודף בכדי לגזול את שכר יומם של קורבנות העבירה. אף כי אין ראייה לתכנית עבריינית שנרקמה מבעוד מועד, די בתיאור האירוע כדי ללמד על חומרתם הניכרת של המעשים.

18. רב"ט י.א. השתמש בנשק צבאי – שהיה טעון במחסנית – כאמצעי להטיל פחד ואימה על קורבנות העבירה. ברובה, אשר הופיע במערכה הראשונה של האירוע, שב ועשה רב"ט י.א. שימוש פסול במערכות הבאות. גם אם את הנשק גופו נשא רב"ט י.א., עדיין תפקידו של הנאשם היה אקטיבי ובעל משמעות של ממש. נקל לשער את תחושת האימה שחשו שני המתלוננים, בעת שהתבקשו על-ידי הנאשם וחברו לפנות עם פניהם לצד האחר, לעצום את עיניהם ולשמוע את קול דריכת הנשק הטעון שהיה מופנה לעברם. כתב האישום מלמד כי אף בהעדר תכנון מוקדם, חלוקת העבודה בשטח בין השניים הייתה ברורה לשם שכלול עבירת השוד – רב"ט י.א. השתמש בנשקו כדי לאיים על ולהפחיד את המתלוננים, בעוד הנאשם הוא שגנב את כספם. נוסף, כי היותו של הנשק טעון במחסנית ודרוך, היה עלול להוביל לתוצאה טראגית של פגיעה בחיי אדם, אף ללא כוונת נושא הנשק וחברו הנאשם. בנוסף, רב"ט י.א. לא השתמש בנשק אך כאמצעי איום בכוח, אלא ניצלו אף בפועל כמכשיר להכאת אחד המתלוננים ולדחيفתו. בד בבד, התחשבו בעובדה כי לא הוכח מהו הנזק הגופני שנגרם למתלונן בעקבות האירוע.

19. רב"ט י.א. לא הסתפק בנשק שנשא בכדי להטיל אימה על קורבנות העבירה, אלא ניסה לנצל את מצוקתם עד תום, כאשר הבהיר כי בכוונתו ובכוונת חברו לדווח על שהייתם במדינה לגורמי אכיפת החוק ואף ביים שיחה למשטרת ישראל בכדי ללמד על רצינות כוונתו. יצוין, כי הנאשם לא הסתייג כלל ועיקר משיתופו ברכיב זה של האירוע. מדובר במעשה של שפלות מוסרית, באדנות ובניצול שררה כלפי מי שמעמדם החוקי תלוי על בלימה; ואשר עשויים להוות "טרף קל" לסחיטתם הכספית מתוך הבטחה שלא להסגירם לידי כוחות

הביטחון. רב"ט י.א. אף השתמש בכוח השררה והנשק שברשותו על-מנת להבריח מן המקום אזרח שנקלע לאירוע ושמע את צעקות המתלוננים.

20. נסכם, כי פגיעתם של הנאשם וחברו הייתה רעה, כפולה ומכופלת – הם פגעו לא רק בגוף, אלא פצעו אף את הנפש; הם רמסו את כבודם הסגולי של המתלוננים כבני-אדם ובכך נהגו שלא כמי שצלבאנוש שוכן בקרבם. כל מעשיהם של הנאשם וחברו כווננו לבצע כסף, והם ההינו לגזול את כבשת הרש שבידי קורבנות העבירה, שכר יומם ועבודתם. משנה חומרה טמון, כאמור, בהיותם של הנאשם וחברו לובשי מדס, אשר עשו שימוש פסול וחמור בנשק צבאי וביזו את מעמדם כחיילי צה"ל, תוך פגיעה בתדמיתו של צה"ל ובערך טוהר הנשק.

21. בית הדין הצבאי לערעורים עמד על כך בעבר, ביחס למעשים פסולים כלפי האוכלוסייה המקומית ביהודה ושומרון, בקובעו כי המעשים "יש בהם ניצול לרעה של האמון שנתנו במשיב ובחבריו, מפקדיהם וצה"ל. יש בהם כדי להכתים את צה"ל ואת תדמיתו ולפגוע בחוסנו, כלפי פנים וכלפי חוץ... המעשים נשוא ההרשעה אינם מצביעים על אטימות וקהות חושים גרידא, כי אם אף על פגיעה זדונית בגופם וברכושם של חפים מפשע ורמיסת כבודם" (ע/17/02 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל קובליו** (2002), בפסקה 6). בהקשר דומה אף הודגש כי "הפצע שגרמו המשיבים במעשיהם איננו מוגבל לחבורתם ולמכאוביהם של העצורים. זהו פצע מכוער ברקמת החיים והחברה בישראל. חובת ריפוי – שראשיתה במלחמה טוטלית בנגע – מוטלת, בראש ובראשונה, על צה"ל ועל מפקדיו. בתי הדין הצבאיים תרמו ויתרמו אף הם את תרומתם לביעור הנגע" (ע/128,146/03 **התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט רוזנר ורב"ט ליברמן** (2003), בפסקה 17). דבריו הנכוחים של בית הדין לערעורים מתאימים לענייננו ככפפה ליד.

22. הנאשם וחברו הם שותפים בצוותא חדא לאירוע, על כל חלקיו ורכיביו. אחריותם המשפטית היא זהה. בד בבד, סעיף 40ט לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, מלמד אותנו כי בקביעת מתחם הענישה שומה על בית הדין להתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות לביצועה, ובין היתר אף בחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה.

23. כפי שהטעים בית המשפט העליון בדונו בעבירת שוד, "נסיבות אלה עשויות להשתנות בין נאשם אחד למשנהו, ומשכך גם כאשר מדובר במבצעים בצוותא, אין הכרח כי ישמר יחס **מוגדר מראש**... של הלימה בין מתחם אחד לאחר'..." (עניין **כרכי** לעיל, בפסקה 8; ההדגשה במקור). זאת נוכח העובדה כי "הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ונגזרת מהנסיבות הקונקרטיות והשיקולים הפרטניים בכל מקרה לגופו – ומשכך יתכן כי נאשמים בכתב אישום אחד שהורשעו בגין מעשים דומים, ישאו בתוצאות עונשיות שונות" (שם). לפיכך, "במקרים שבהם מתקיים שוני מהותי בנסיבות העבירה או בנסיבותיו האישיות של הנאשם, יש ליתן לכך ביטוי בגזירת העונש, אך אין המדובר בכלל 'מתמטי'..." (שם).

24. אכן, בית המשפט העליון קבע, כי אין הכרח לקבוע מתחם ענישה שונה ביחס לכל אחד מן המבצעים בצוותא. הוטעם, כי "אף אם ניתן להצביע על שותף אקטיבי יותר מאחרים, יש לזכור כי הפעולה המשותפת היא המאפשרת את מעשיו בשל התמיכה שהיא מעניקה לו מידי חבריו" (ע"פ 5653/13 **ביידון נ' מדינת ישראל** (2.1.2014), בפסקה 23). נוכח האמור, מקום בו מורשעים מספר נאשמים בביצוע בצוותא, "אחריותם המשותפת תבוא לידי ביטוי בעונשים שיוטלו עליהם... כשיש אפשרות של התחשבות בחלקו המסוים של כל אחד מהשותפים" (עניין **ביידון**, שם; ראו גם: ע"פ 7006/14 **תורג'מן נ' מדינת ישראל** (23.3.2015)).

25. ממכלול המעשים ניתן להסיק, כי אף שרבי"ט י.א. היה דומיננטי באירוע, אין הדבר מפחית בצורה משמעותית מחלקו של הנאשם בעיקר המעשים, להם היה שותף אקטיבי. כפי שפרטנו לעיל, עצם האיום בנשק הוא שהיווה את תנאי היסוד לשכלול העבירה, במספר שלבים: ראשית, השניים צעקו אל עבר המתלוננים ודרשו מהם כי ירימו את ידיהם באוויר, יפנו עם פניהם לכיוון עץ שהיה במקום ויעצמו את עיניהם, כאשר כל העת המשיך רבי"ט י.א. לכוון את הנשק לעברם, ואף דרך אותו בשלב מסוים תוך מתן ההוראות. שנית, בעת כיוון הנשק לעבר המתלוננים, גנב הנאשם את כספם. בד בבד, חלקו היחסי של רבי"ט י.א. בהיבטים מסוימים של האירוע היה גדול יותר מזה של הנאשם: בשימוש בנשק להכאת אחד המתלוננים, האיום בדיווח על שהייתם של

המתלוננים לגורמי אכיפת החוק וביום השיחה למשטרת ישראל (אף שהנאשם לא הסתייג משיתופו במעשה), וכן הברחת האזרח מן המקום. ניתן לסכם, כי מידת אשמו של הנאשם בעבירה היא פחותה **במידה מסוימת** מזו של חברו למעשה הנקלה (השוו: עניין **כרכי** לעיל, בפסקאות 13 ו-16).

26. עיינו אף ברמת הענישה הנהוגה בעבירות כגון דא (עניין **פלוני** לעיל; עניין **כרכי** לעיל; עניין **דהוקרקר** לעיל; עניין **אבו סנינה** לעיל; עניין **פפו** לעיל; עניין **תורג'מן** לעיל). בנוסף, נתנו דעתנו למתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של שותפו של הנאשם לביצוע העבירה. נוכח חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, סברנו כי נכון לקבוע מתחם ענישה שונה, שהרף התחתון והעליון שלו נמוכים יותר, אך לא בצורה משמעותית. בסופו של יום, מצאנו כי מתחם העונש ההולם נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, וזאת בצד מאסר מותנה, הורדה בדרגה ופיצויים לקורבנות העבירה.

27. בתוך מתחם העונש ההולם לקחנו בחשבון את העובדה כי הנאשם נטול עבר פלילי; את נטילת האחריות על מעשיו; והחיסכון הניכר בזמן השיפוטי בעצם ההודאה. עוד התחשבנו בהתנדבותו של הנאשם לשירות צבאי ותרומתו לביטחון המדינה. התחשבנו אף בפגיעה של עונש המאסר במשפחתו של הנאשם, הן במובן הכלכלי נוכח היותה סמוכה, בעיקרה, על שולחנו; והן במובן האישי לאור הנתק הממושך בין הנאשם לילדיו הקטנים. מדובר בנסיבות אישיות, שצריכות אף הן להבחין בין עונשו של רב"ט י.א. לבין עונשו של הנאשם.

28. נוכח מכלול השיקולים שפורטו לעיל, מצאנו כי יש להעמיד את העונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, גם אם לא בסיפו התחתון ממש.

לפיכך, יוטלו על הנאשם העונשים הבאים:

- א. עשרים (20) חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו.
- ב. שניים עשר (12) חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש (3) שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה של שוד.

ג. שישה (6) חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש (3) שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה שיש בה יסוד של שליחת יד ברכוש הזולת, או עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איומים.

ד. הורדה לדרגת טוראי.

ה. פיצויים בסך אלפיים (2,000) ש"ח לנפגעי העבירה. הנאשם יעביר את הפיצוי לתביעה הצבאית, בכדי שיגיע ליעדו, וזאת עד ליום 1.4.19.

העתק מגזר הדין יועבר למפקד בס"כ XXX על מנת שישקול את האפשרות כי הנאשם ימשיך לרצות את עונשו בבס"כ XXX, כל עוד לא תתקבל החלטה אחרת על ידי ועדה 210.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' באדר ב' התשע"ט, 11/3/2019, והודע בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.

(-)
שופט

העתק נכון מן המקור
גיסיקה אידוב, רב"ט
מש"קית משפט

חתימת המגיה
נערך על ידי ש.ז.

תאריך הדפסה: 11.03.2019